

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

5.1 ความสำคัญของหลักประกัน

ธุรกิจในปัจจุบันจำเป็นต้องอาศัยเงินลงทุนจำนวนมาก ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ ซึ่งหลักประกันเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือทางการเงินของลูกหนี้ ที่จะทำให้เจ้าหนี้มีความมั่นใจในการให้กู้เงินหรือการลงทุน นอกจากนี้ การมีหลักประกันยังเป็นประโยชน์ทั้งในด้านของผู้กู้และผู้ให้กู้ กล่าวคือ ทำให้ต้นทุนในการให้กู้เงินถูกลง เพราะเจ้าหนี้สามารถจำกัดความเสี่ยงของตนเองได้ในระดับหนึ่ง ทำนองเดียวกับการประกันภัย คือหากเจ้าหนี้ได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากการที่ลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ได้ เจ้าหนี้ก็สามารถบังคับหลักประกัน เพื่อนำเงินมาชำระหนี้แทน เป็นการเยียวยาความเสียหายของเจ้าหนี้ แต่จะกระทำได้น้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับตัวหลักประกันนั่นเองว่าเป็นหลักประกันที่ดีหรือไม่ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการให้กู้เงินหรือการลงทุนหรือไม่ เพราะในการให้กู้เงินนั้น เจ้าหนี้นี้ได้ต้องการบังคับหลักประกัน แต่ต้องการได้รับชำระหนี้คืน หลักประกันที่ดีนั้นควรจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

5.1.1 เป็นหลักประกันที่สามารถบังคับได้ตามกฎหมายเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ โดยไม่ต้องใช้เวลาและขั้นตอนในการดำเนินการมาก และไม่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายจนเกินสมควร

5.1.2 ต้องไม่เปิดโอกาสหรือมีช่องว่างให้ลูกหนี้หรือบุคคลอื่นก่อความเสียหาย หรือทำให้หลักประกันนั้นเสื่อมค่าลงได้โดยง่าย

5.1.3 ต้องไม่ทำให้เจ้าหนี้ที่มีหลักประกันนั้น เสียเปรียบเจ้าหนี้อื่นในการได้รับชำระหนี้จากหลักประกัน

ดังนั้น ทุกประเทศจึงต้องมีการสร้างระบบกฎหมายเกี่ยวกับหลักประกัน เพื่อให้มีความคุ้มครองแก่เจ้าหนี้ หรือผู้ลงทุน เพราะคำพิงแต่เพียงข้อตกลงระหว่างบุคคลในการให้หลักประกันต่อกันนั้น ยังอาจไม่เพียงพอในการให้ความคุ้มครองแก่เจ้าหนี้ในฐานะของการเป็นหลักประกันอย่างแท้จริง

5.2 ประโยชน์และความคุ้มครองที่เจ้าหน้าที่ผู้รับจํานำจะพึงได้รับตาม

กฎหมาย

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย มีบทบัญญัติเรื่องการจํานำ อยู่ในมาตรา 747-769 ซึ่งการจํานำจะใช้กับหลักประกันที่เป็นสังหาริมทรัพย์ ซึ่งการจํานำนั้น เป็นรูปแบบของหลักประกันที่ให้ประโยชน์และความคุ้มครองแก่เจ้าหน้าที่ ตามกฎหมาย กล่าวคือ

5.2.1 การจํานำนั้นเป็นหลักประกันตามความหมายในตัวเองอยู่แล้ว จึงมีผลบังคับในทางกฎหมายที่ชัดเจนที่สุด ในเรื่องของการให้ความคุ้มครองเจ้าหน้าที่ เพราะมีกฎหมายรองรับสิทธิของเจ้าหน้าที่จํานำทั้งในคดีแพ่งและคดีล้มละลาย

5.2.2 ไม่มีความยุ่งยากในการทำสัญญา เพราะการจํานำสามารถกระทำได้ตามวิธีที่กฎหมายกำหนดไว้ในเรื่องจํานำ โดยไม่ต้องมีการจัดทำสัญญาหรือหลักฐานเป็นหนังสือ ก็มีผลเป็นการจํานำตามกฎหมายโดยสมบูรณ์

5.2.3 เป็นหลักประกันได้ทั้งหนี้ที่มีอยู่แล้วในขณะที่ทำสัญญาและหนี้ในอนาคต และมีผลครอบคลุมไปถึงค่าอุปกรณ์แห่งหนี้ทั้งหลาย เช่น ดอกเบี้ย และค่าสินไหมทดแทนในการไม่ชำระหนี้ด้วย

5.3 ข้อจำกัดในทางกฎหมายของการจํานำ

แม้ว่าการจํานำจะให้ประโยชน์และความคุ้มครองแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่มิใช่สังหาริมทรัพย์ทุกประเภทจะสามารถนำมาจํานำได้ เพราะการจํานำนั้นยังมีข้อจำกัดบางประการ ได้แก่

5.3.1 การจํานำมุ่งถึงการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่เจ้าหน้าที่เป็นสาระสำคัญ จึงจะก่อให้เกิดสิทธิจํานำตามกฎหมาย หากไม่มีการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่เจ้าหน้าที่ แม้จะมีการทำสัญญาหรือข้อตกลงให้สิทธิใด ๆ แก่เจ้าหน้าที่ ก็ไม่ถือว่าเป็นการจํานำ เพราะสิทธิในหลักประกันของเจ้าหน้าที่จะเกิดขึ้นได้โดยการครอบครองและยึดถือเพื่อเป็นหลักประกันเท่านั้น

5.3.2 ในกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งจำนำมิใช่สังหาริมทรัพย์ที่โดยสภาพสามารถส่งมอบให้แก่เจ้าหนี้ได้ เช่น ในกรณีที่ เป็นสิทธิเรียกร้องตามสัญญาต่าง ๆ ที่มีราคา และสามารถถือเอาได้ การจำนำสามารถกระทำได้เฉพาะสิทธิที่มีตราสาร ซึ่งมีบทบัญญัติในเรื่องจำนำ (มาตรา 750) รองรับเท่านั้น สิทธิทั่ว ๆ ไป ที่ไม่มีตราสารแทนตัวสิทธิหรือทรัพย์สิน จึงไม่สามารถจำนำได้

5.4 รูปแบบของการใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกัน

สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นสิทธิที่ผู้ฝากเงินจะได้รับเงินที่ฝากคืนจากผู้รับฝาก เป็นบุคคลสิทธิระหว่างผู้ฝากเงินและธนาคารหรือสถาบันการเงินที่เป็นผู้รับฝากเงิน โดยผู้ฝากเงินมีสิทธิเรียกร้องให้ธนาคารคืนเงินที่ฝากพร้อมทั้งดอกเบี้ยตามสัญญาฝากเงินได้ เป็นมูลหนี้ที่ต้องชำระเป็นเงิน ซึ่งเป็นสิทธิเรียกร้องที่มีมูลค่า และสามารถถือเอาได้ จึงมีคุณค่าในการนำมาใช้เป็นหลักประกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เป็นการฝากเงินกับธนาคารหรือสถาบันการเงิน ซึ่งในปัจจุบันได้มีการใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกันในหลายรูปแบบ ซึ่งมีความแตกต่างกันในผลบังคับทางกฎหมาย ดังนี้

5.4.1 การใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกันในรูปแบบของการจำนำสิทธิตามสัญญารับฝากเงิน ประกอบด้วยการจัดทำหนังสือหรือสัญญาจำนำสิทธิตามสัญญารับฝากเงิน และการส่งมอบหลักฐานการรับฝากเงินให้แก่เจ้าหนี้

5.4.2 การใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกันในรูปแบบของการโอนสิทธิเรียกร้อง ประกอบด้วยการทำสัญญาโอนสิทธิตามสัญญารับฝากเงิน หรือโอนสิทธิในบัญชีเงินฝาก ระหว่างผู้โอนซึ่งเป็นผู้ฝากเงิน และผู้รับโอนซึ่งเป็นผู้รับฝาก และแจ้งให้ลูกหนี้แห่งสิทธิซึ่งเป็นผู้รับฝากเงินทราบ ซึ่งอาจมีการส่งมอบหลักฐานการรับฝากเงินให้แก่ผู้รับโอนด้วยหรือไม่ก็ได้

5.4.3 การใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกันในรูปแบบของการยินยอมให้หักเงินจากบัญชีเงินฝาก หรือการหักกลบหนี้ ประกอบด้วยการจัดทำข้อตกลงหรือหนังสือยินยอมให้หักเงินจากบัญชีเงินฝาก หรือข้อตกลงยินยอมให้ทำการหักกลบหนี้ และอาจมีการส่งมอบหลักฐานการรับฝากเงินให้แก่เจ้าหนี้ด้วย เพื่อมิให้ลูกหนี้ใช้สิทธิถอนเงินจากบัญชีเงินฝากนั้น ก่อนที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้

5.5 ผลบังคับในทางกฎหมาย

5.5.1 การทำสัญญาในรูปแบบของการจำนำสิทธิตามสัญญารับฝากเงิน

5.5.1.1 การเป็นเจ้าหนี้จำนำทำให้เจ้าหนี้หนี้ได้รับความคุ้มครอง ในฐานะที่เป็นเจ้าหนี้ที่มีบุริมสิทธิ คือ เป็นเจ้าหนี้ที่มีสิทธิจะได้รับชำระหนี้จากหลักประกันนั้นก่อนเจ้าหนี้อื่น และเป็นเจ้าหนี้ที่มีประกันตามกฎหมายล้มละลาย ซึ่งจะไม่สูญเสียสิทธิในการบังคับหลักประกันนั้นในกรณีที่ลูกหนี้ล้มละลาย เจ้าหนี้ผู้รับจำนำจึงเป็นเจ้าหนี้ที่ได้รับความคุ้มครองมากกว่าเจ้าหนี้สามัญ และเป็นความคุ้มครองที่ก่อตั้งขึ้นโดยผลของกฎหมาย จึงสามารถไต่ถามบุคคลภายนอกที่มีใช้คู่สัญญา หรือเจ้าหนี้อื่นของลูกหนี้ได้ จึงเป็นหลักประกันที่มีความมั่นคงมากที่สุดสำหรับเจ้าหนี้ ไม่ว่าเจ้าหนี้หนี้จะเป็นบุคคลธรรมดาหรือธนาคารผู้รับฝากเงิน

5.5.1.2 สิทธิตามสัญญารับฝากเงินที่จะจำนำได้นั้น จะต้องเป็นสิทธิที่มีตราสาร มิใช่เพียงเอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งหนี้โดยทั่วไป ซึ่งในปัจจุบัน มีเพียงบัตรเงินฝาก ที่มีลักษณะเป็นตราสารแทนสิทธิในความหมายดังกล่าว เพราะบัตรเงินฝากมีกฎหมายเฉพาะให้มีลักษณะเป็นตราสารแทนสิทธิ ที่เปลี่ยนมือได้เช่นเดียวกับตัวเงิน และให้นำบทบัญญัติเรื่องตัวเงินมาใช้บังคับ เจ้าหนี้ผู้รับจำนำจึงอ้างสิทธิในฐานะเจ้าหนี้ที่มีบุริมสิทธิหรือเจ้าหนี้มีประกันได้ ในกรณีที่เป็นการจำนำบัตรเงินฝากเท่านั้น ไม่ว่าเจ้าหนี้หนี้จะเป็นธนาคารผู้รับฝากเงินหรือไม่ก็ตาม ส่วนสมุดคู่ฝากและใบรับฝากเงินประจำ เป็นเพียงหลักฐานในการรับฝากเงินประเภทประเภทหนึ่ง ซึ่งมีแนวคำวินิจฉัยของศาล (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5478/2534 และ 4102/2539) ในปัจจุบันว่า ไม่อยู่ในความหมายของสิทธิที่มีตราสาร จึงไม่สามารถจำนำได้ตามบทบัญญัติในเรื่องจำนำ (มาตรา 750) เจ้าหนี้จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแต่อย่างใด

5.5.2 การทำสัญญาในรูปแบบของการโอนสิทธิเรียกร้อง

5.5.2.1 การโอนสิทธิเรียกร้องโดยทั่วไปมิใช่การให้หลักประกัน แต่สามารถนำมาใช้ในลักษณะของข้อสัญญาที่ให้สิทธิแก่เจ้าหนี้อย่างเจ้าหนี้สามัญ โดยการให้เจ้าหนี้สามารถใช้สิทธิที่ได้รับโอนมานั้นบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ของผู้โอนหรือลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องได้ ตามผลบังคับของการโอนสิทธิเรียกร้องโดยทั่วไป ซึ่งมีแนวคำวินิจฉัยของศาล

(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1893/2512, 1802/2518 และ 1947/2524) ยอมรับในเรื่องและผลของการโอนสิทธิเรียกร้อง ว่าสามารถกระทำได้

5.5.2.2 การโอนสิทธิเรียกร้องมิได้ให้ความคุ้มครองตามกฎหมายแก่เจ้าหนี้เช่นการจำนำ แต่ก็อาจใช้ยื่นต่อลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกได้หากการโอนสิทธินั้นได้ทำตามแบบวิธีที่กฎหมายกำหนด

5.5.3 การทำสัญญาในรูปแบบของการยินยอมให้หักเงินจากบัญชีเงินฝาก หรือการหักกลบลบหนี้

5.5.3.1 การยินยอมให้หักเงินจากบัญชีเงินฝาก ให้ความสะดวกแก่เจ้าหนี้ในการบังคับหลักประกัน โดยเฉพาะเจ้าหนี้ที่เป็นผู้รับฝากเงิน เพราะสามารถกระทำได้สะดวก รวดเร็ว ไม่เสียเวลาและค่าใช้จ่าย แต่ก็มีผลเป็นเพียงบุคคลสิทธิระหว่างคู่สัญญา ไม่สามารถใช้ยื่นบุคคลภายนอกได้ จึงทำให้เจ้าหนี้มีความเสี่ยงอย่างมากในการสูญเสียสิทธิในหลักประกัน กรณีที่มีบุคคลภายนอกหรือเจ้าหนี้อื่นมาอ้างสิทธิเหนือหลักประกันนั้น

5.5.3.2 การทำข้อตกลงในการหักกลบลบหนี้ สามารถกระทำได้ในกรณีที่เจ้าหนี้เป็นผู้รับฝากตามสัญญารับฝากเงินนั้นเท่านั้น ซึ่งที่จริงก็สามารถใช้สิทธิหักกลบลบหนี้ได้อยู่แล้วเมื่อนี้ถึงกำหนดชำระ ตามหลักกฎหมายในเรื่องหักกลบลบหนี้ แม้ไม่มีข้อสัญญาต่อกัน แต่การหักกลบลบหนี้ได้รับความคุ้มครองเฉพาะในคดีล้มละลาย คือให้กระทำได้แม้หนี้ที่หักกลบกันนั้นจะยังไม่ถึงกำหนดชำระก็ตาม แต่ในคดีแพ่ง การหักกลบลบหนี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ หนี้ต้องถึงกำหนดชำระทั้งสองฝ่าย จึงจะแสดงเจตนาหักกลบลบหนี้ได้ ซึ่งแนวคำวินิจฉัยของศาลในปัจจุบันยอมรับสิทธิในการหักกลบลบหนี้ของธนาคารในคดีล้มละลาย แต่ในคดีแพ่งยังไม่มีแนวคำวินิจฉัยในเรื่องนี้

สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นสิทธิที่มีมูลค่าในตัวเอง เพราะมีวัตถุประสงค์ให้เป็นเงิน ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องสูงในการชำระหนี้ แต่การใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินมาเป็นหลักประกันในรูปแบบของการจำนำตามกฎหมายไทยยังมีข้อจำกัด ในเรื่องของสิทธิที่มีตราสารซึ่งจะนำมาจำนำได้ ซึ่งในปัจจุบัน มีเพียงบัตรเงินฝาก ซึ่งสามารถจำนำได้ ส่วน

หลักฐานการรับฝากเงินประเภทอื่น ยังไม่สามารถนำมาได้ แต่ใช้เป็นประกันได้ในความหมายทั่วไปเท่านั้น แต่การออกบัตรเงินฝาก ก็มีใช้กระทำได้ในกรับฝากเงินทุกกรณี ทำให้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินหรือสิทธิตามสัญญาอื่น ๆ ที่มีวัตถุแห่งสิทธิเป็นเงินในตนเองเดียวกัน เช่น สิทธิตามสัญญากู้ยืม หรือสิทธิตามสัญญาว่าจ้างก่อสร้าง ไม่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันในรูปของการจำนำ อันจะทำให้เจ้าหนี้ได้รับประโยชน์และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ซึ่งควรจะได้มีการส่งเสริมให้สามารถนำสิทธิตามสัญญาเหล่านี้มาใช้เป็นหลักประกันที่ทำให้เจ้าหนี้ได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับเจ้าหนี้จำนำได้

5.6 การแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายเกี่ยวกับหลักประกันของประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศที่ใช้กฎหมายในระบบ Civil law เช่นเดียวกับประเทศไทย และเป็นประเทศหนึ่งที่เป็นต้นแบบในการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย กฎหมายในเรื่องการจำนำตามประมวลกฎหมายแพ่งของประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะบทบัญญัติในเรื่องที่เกี่ยวกับการจำนำสิทธิเรียกร้องได้มีการแก้ไขในปี ค.ศ.1980 (พ.ศ. 2533) ซึ่งเดิม สิทธิเรียกร้องอันมีตราสารแสดงสิทธิ (an obligation for which a written instrument exists) เป็นสิทธิที่สามารถจำนำได้ โดยการส่งมอบตราสารให้กับเจ้าหนี้ผู้รับจำนำ (the creation of the pledge becomes effective by delivery of such instrument) แต่ได้มีการแก้ไขเป็น สิทธิเรียกร้อง (a claim) สามารถจำนำได้โดยการส่งมอบเอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งสิทธิ (a document evidencing of such claim) ดังนั้น การจำนำสิทธิเรียกร้องตามกฎหมายญี่ปุ่นในปัจจุบัน จึงสามารถกระทำได้กว้างขวางขึ้นกว่าบทบัญญัติเดิม โดยไม่จำกัดเฉพาะสิทธิเรียกร้องอันมีตราสารแสดงสิทธิเท่านั้น ซึ่งการแก้ไขกฎหมายในส่วนนี้ ก็อาจจะสืบเนื่องจากบทบัญญัติเดิมไม่มีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ที่มีการเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะรูปแบบของหลักประกันที่มีการพัฒนาเพื่อใช้ในธุรกิจต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังมีการดำเนินการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันด้วยทรัพย์สินหลายเรื่อง เพื่อรองรับการใช้เป็นหลักประกันในทางธุรกิจ เช่น การแก้ไขกฎหมายในเรื่องของการนำสิทธิการเช่ามาจำนองเป็นหลักประกันได้ และการแก้ไขกฎหมายใน

ส่วนที่เกี่ยวกับการให้นำสิทธิเรียกร้องตามสัญญาของนิติบุคคลมาใช้เป็นหลักประกันได้ โดยนาระบบการจดทะเบียนต่อสาธารณชน เพื่อให้บุคคลภายนอกสามารถตรวจสอบได้ ตามกฎหมายในระบบ Common law ของสหรัฐอเมริกามาใช้ แต่ในส่วนที่เป็นสิทธิเรียกร้องตามสัญญาของบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิเรียกร้องอันเกิดจากสัญญารับฝากเงิน และสิทธิเรียกร้องอื่น ๆ ทั้งที่มีวัตถุแห่งสิทธิเป็นเงินและทรัพย์สิน ยังมีได้มีการแก้ไข จึงไม่อาจจะนำไปใช้เป็นหลักประกันได้ เพราะถูกจำกัดโดยถ้อยคำในตัวของกฎหมายมาตรา 750

ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า ควรมีการแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในลักษณะจำนำ โดยใช้แนวทางเกี่ยวกับการแก้ไขกฎหมายของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นต้นแบบของกฎหมายในลักษณะดังกล่าว เพื่อให้สามารถนำสิทธิเรียกร้องตามสัญญาต่าง ๆ มาจำนำได้ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิที่มีตราสารหรือไม่ โดยการแก้ไขถ้อยคำในมาตรา 750 จากเดิมที่บัญญัติว่า "ถ้าทรัพย์สินที่จำนำเป็นสิทธิซึ่งมีตราสาร และมีได้ส่งมอบตราสารนั้นให้แก่ผู้รับจำนำ ทั้งมิได้บอกกล่าวเป็นหนังสือแจ้งการจำนำแก่ลูกหนี้แห่งสิทธินั้นด้วยไซ้ ท่านว่าการจำนำย่อมเป็นโมฆะ" เป็นดังนี้

"การจำนำสิทธิเรียกร้องที่มีหลักฐานแห่งสิทธิ ถ้ามิได้ส่งมอบหลักฐานแห่งสิทธินั้นให้แก่ผู้รับจำนำ ทั้งมิได้บอกกล่าวเป็นหนังสือแจ้งการจำนำแก่ลูกหนี้แห่งสิทธินั้นด้วยไซ้ ท่านว่าการจำนำย่อมเป็นโมฆะ"

ซึ่งการแก้ไขบทบัญญัติตามมาตรา 750 ดังกล่าว จะทำให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1) ทำให้การจำนำสิทธิเรียกร้อง ซึ่งเป็นสิทธิตามสัญญาต่าง ๆ ที่มีมูลค่าสามารถกระทำได้กว้างขึ้นกว่าเดิม เพราะใช้การส่งมอบหลักฐานแห่งสิทธิแทนการส่งมอบตราสาร ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการจำนำสิทธิตามกฎหมายไทย

2) มาตรา 750 เป็นบทบัญญัติในเรื่องของการจำนำอยู่แล้ว จึงเป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่เจ้าหนี้ ทั้งในทางแพ่งและล้มละลาย โดยไม่ต้องมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นใหม่ หรือแก้ไขบทบัญญัติเดิมที่ให้ความคุ้มครองเจ้าหนี้จำนำหรือเจ้าหนี้มีประกันตามกฎหมายล้มละลายแต่อย่างใด